

# 1. kapitel



Hver gang Funkelborg Slot kedede sig, fik det et nyt værelse. Eller et par stykker. Værelserne voksede ganske enkelt bare frem af sig selv. Det skete som regel om tirsdagen, når kong Funkel gav audiens. Derfor måtte skildvagterne altid huske at informere de audienssøgende om de to faste regler, slottet tilsyneladende fulgte.

Regel nr. et: Tronværelset lå altid længst mod øst. Hvis man gik mod øst hele tiden, ville man komme til tronværelset på et eller andet tidspunkt, uanset hvor man var kommet fra. Det kunne bare godt være lidt svært at finde ud af, hvor øst var. Særligt hvis man stod i en gang uden vinduer. Eller i fangekælderen.

Derfor fulgte de fleste regel nr. to: Hvis man gik til venstre tre gange og kravlede gennem det første vindue, man kom til, endte man i køkkenet. Og her kunne man så altid finde en, der ville hjælpe med at finde vej til tronværelset, eller hvor man nu skulle hen.

Celia fulgte regel nr. to, når hun stjal lækkerier fra køkkenet, og hun fulgte regel nr. et, når hun besøgte

sin far på arbejdet. Hendes far var kong Funkel den Nioghalvfjerdsindstyvende, og ligesom Celia var han aldrig i tvivl om, hvor øst var.

Og ligesom sin far elskede Celia Funkelborg Slot af hele sit hjerte.

Det generede ikke Celia, at hun kom for sent til sin undervisning, når gangen ud for hendes værelse pludselig var blevet dobbelt så lang. Hun havde heller ikke noget imod, at gulvet i det nye værelse i sydfløjen var elastisk som en trampolin – selvom man kun kunne komme ind på værelset ved at kravle gennem kaminen i vinterspisesalen.

Kong Funkel den Nioghalvfjerdsindstyvende satte til gengæld stor pris på punktlighed. Han brød sig ikke om at komme for sent til aftensmaden, bare fordi slottet havde fået sig en ny gang, der gik fra den store sal under slotspladsen og hele vejen ud til engen, så fårene kunne vade direkte ind på slottet og æde af gobelinerne. Han kom heller ikke just i godt humør af at måtte vente på den bendesweske ambassadør i flere timer, fordi slottet havde fjernet døren til ambassadørens værelse, så han ikke kunne gå nogen steder. Men uanset hvad måtte kongen indrømme, at der lå en vis logik til grund for slottets ombygninger. Det havde for eksempel vist sig, at den bendesweske ambassadør var spion, og at fårene ... Nå ja, det med fårene var fjollet, men som regel åbenbarede meningen med løjerne sig faktisk til sidst, hvis man ledte grundigt nok efter den. Kongen indrømmede det blankt, og han udtrykte i de

allerklarestede vendinger, at han nærede den dybeste respekt for slottet. Det var han nødt til. Ellers kunne han ikke være konge.

Slottet var tilsyneladende ligeglad med, om man var af kongeligt blod, eller om man var tapper eller klog. Nej, Funkelborg valgte konger efter sine helt egne kriterier. Celias far, Funkel den Nioghalvfjerd-sindstvende, var den 10. i familien, der bar det navn, og det var man umådelig stolt af i hele landet. Hans tiptiptiptiptipoldefar var blevet konge, da Funkel den Niogtresindstvendens eneste arving havde vist sig at være en tåbe. Sagnet fortalte, at slottet gennem flere dage konstant havde ført den gamle konges barber til tronsalen ved at skabe nye gange og ændre deres forløb, indtil Det Kongelige Råd til sidst udråbte ham til konge. Den unge mand, der skulle have været Funkel den Halvfjerd-sindstvende, endte på hovedet i en høstak, efter at slottet havde skyllet ham ud gennem toilettet.

Kong Funkel den Nioghalvfjerd-sindstvende, slot-tets nuværende herre, Hersker over Brinehavet og landet Slaniens regent, var klog nok til ikke at kæmpe imod denne naturens orden. Han giftede sig med den kongelige overtroldmands smukke datter, efter at slot-tet havde ført dem ind i det samme værelse og låst døren i et døgn. Han tog det til efterretning, når slot-tet gav folk større værelser eller blødere stole. Da hans ældste søns værelse gennem længere tid var blevet fyldt op med bøger og astrologiske instrumenter, mens

hans yngste søn Rolfs værelse var blevet flyttet, så det lå ved siden af tronsalen, sendte kong Funkel Balther på troldmandsakademiet og gjorde Rolf til tronarving.

Og da lille Celia var syg, og slottet valgte at fylde hendes værelse med blomster, var kongen helt enig. Alle elskede Celia, det fjerde og dejligste af de kongelige børn.

## 2. kapitel



“Alle hader mig,” mukkede Celia.

“Der er ikke nogen, der hader dig,” trøstede hendes søster, Lilah. “Men du har en vis tendens til at hoppe.”

“Der er ikke noget galt i at hoppe,” sagde Celia.

“Slet ikke!” sagde hendes bror Rolf, som lige var trådt ind på værelset. “Så lad os komme i gang.”

Han lo ad Lilah på en måde, som han vidste ville irritere hende, tog Celias hånd og begyndte at hoppe på stedet. Celia glemte helt at surmule, brød ud i latter og hoppede med. Rolf kunne altid få hende til at le.

Lilah gjorde et fornærmet kast med sit mørke hår og stillede sig hen for at kigge ud ad vinduet. De befandt sig på Lilahs værelse. Det var stort og pompøst og fyldte det meste af den smalleste del af den nordlige fløj. Til den ene side var der vinduer ud mod slotspladsen, og til den anden side var der en balkon ud over en gårdhave med et springvand i midten. Lilah stod ved vinduerne ud mod slotspladsen og betragtede deres forældres rejsekaret, som var ved at blive pakket med tæpper og bøger, da kongen og dronningen snart skulle ud at rejse.

Celia holdt op med at hoppe.

“Er vi færdige nu?” Rolf kastede sig på Lilahs seng, så flere af hendes mange små puder faldt ned på gulvet. “Jeg troede, at du elskede at hoppe, Celia.”

“Ikke mere,” sagde Celia tvært.

“Jeg må snart til at kravle gennem kaminen, ind på det nye værelse,” fortsatte Rolf, som om han ikke havde hørt, hvad hun sagde. “Og få noget mere træning.” Han tog sig forpustet til brystet.

Celia så, hvordan to af de stærkeste lakajer bar en kuffert på størrelse med en skibskiste op i bagagevognen, der stod ved siden af kareten. Det var en meget lang rejse, hendes forældre skulle ud på, og Celia måtte ikke komme med. Hun var gået ned i tronsalen og havde stillet sig i vejen for alt og alle, indtil Lilah havde fået lokket hende med ovenpå ved at love hende et glaseret æble. “Der er da ikke nogen glaserede æbler her,” mukkede Celia.

“Glaserede æbler?!” Rolf sprang ned fra sengen. “Hvor?”

“De kommer,” sagde Lilah roligt. “Når mor og far er kørt. Kokkemor sagde, at vi godt måtte lave nogle i aften efter maden.”

“Glimrende,” sagde Rolf. “Jeg elsker glaserede æbler. Og æbler med chokoladeovertræk. Og med kannelsukker.” Han gned sig ivrigt i hænderne. Han var høj og lyshåret, og hans fortænder var skæve på en lidt kær måde.

Celia, som også var også lyshåret, men ikke særlig

høj (hun var kun lige fyldt 11), sendte sin bror et mørkt blik. “Jeg vil hellere med mor og far,” sagde hun, selvom hun godt vidste, at hun lød som et forkælet pattebarn. “Men hvis du kun er interesseret i at fylde maven, kan du jo bare blive her.”

“Cecilia!” Lilahs stemme var skarp. Hun var høj, og når hun og Rolf stod ved siden af hinanden, lignede de kongen og dronningen i skræmmende grad. “Du ved udmærket, at vi ikke kan tage med til Troldmands-akademiet, så der er ingen grund til at være uforskammet.”

“Jeg ved, at *Rolf* ikke kan,” vrissede Celia. Hendes lærer havde fortalt hende, at en konge og hans tronarving aldrig må rejse sammen, hvis nu der skulle ske en ulykke. “Men jeg forstår ikke, hvorfor jeg ikke må komme med og se Balther få sit eksamensbevis.”

“Fordi far har sagt nej, og far er kongen,” sagde Lilah.

“Det er da en fjollet grund,” sagde Celia. Hun vidste, at det lød endnu mere barnligt, men var ligeglad.

Hun klemte sig ind imellem dem og gik ud af værelset. Ude på gangen stoppede hun op et kort øjeblik og hørte Lilah sige: “Årh, lad hende bare gå. Hun vil bare være vanskelig.”

Så stormede hun ned ad gangen, indtil hun kom til en trappe. Hun sprang op ad den, fandt en anden trappe og fortsatte op ad den. Hun havde ikke sit atlas med, og hun vidste ikke helt, om hun havde set den trappe før, men hun var meget opsat på at holde fast i

sit dårlige humør og var fuldstændig ligeglad med, om hun for vild eller ej.

Hun regnede nu ikke med at fare vild. Alle de kongelige børn kendte slottets regler, og det var tydeligt, at slottet godt kunne lide børnene. Men Celia var i gang med at lave et atlas over Funkelborg, det første, der nogensinde var blevet lavet, og hun havde som regel farveblyanter og papir med sig, så hun kunne tegne alle de ukendte ting, hun stødte på. Hun var nået op på 300 ark indtil videre, og i perioder, hvor slottet ikke kedede sig og lige havde lyst til at strække sig lidt, kunne hun navigere frem til de fleste af de store værelser (vinter- og sommer-spisesalene, kapellet, biblioteket og tronsalen) på rekordtid.

Men oppe for enden af trappen var der kun et lille, rundt værelse. Hun havde ikke lyst til at storme tilbage ned ad trappen igen lige med det samme, så hun begyndte at udforske værelset. Det havde fire vinduer, som vendte mod hver sit verdenshjørne. Gennem dem kunne hun se alle de bjerge, som rejste sig omkring den lille, skålformede dal, som Funkelborg lå i. Der var monteret en guldikkert i hvert af vinduerne. Hun kiggede gennem den, der sad i det østvendte vindue, og så gedehyrdernes landsbyer ligge strøet ud over Indigobjergenes skråninger.

Hun kiggede mod syd og så landevejen sno sig mellem bjergene til Slanien By, hvor Troldmandsakademiet lå. Det fik tristheden til at skylle ind over hende igen med fornyet styrke, så hun vendte sig og kiggede



ind mod midten af værelset.

Den eneste genstand, der befandt sig i værelset, ud over kikkerterne, var et stort bord, hvorpå der lå nogle forskellige ting. Der var en tovrulle, en bog, et kompas og en stor metaldåse fuld af hårde ingefærkiks. Celia tog en af dem. Det var en af den slags kiks, man bød uventede gæster i vintermånederne, når Kokkemor ikke havde haft tid til at bage friske.

“Gad vide, hvor længe de har stået her?” Celia så misbilligende på småkagen. Hun havde nær knækket en tand, da hun bed i den. Den havde måske ligget der i 100 år, og den kunne sikkert også holde sig i de næste 100 år.

Hun gik hen til vinduet og kastede småkagen ud på et fladt tag, der stak ud et stykke under vinduet. Den gik i stykker, og en flok spurve gik til angreb på krummerne, men flaksede hurtigt væk igen i væmmelse. Hun så ned på slotspladsen, hvor hendes forældre stod foran rejsekareten. Rolf og Lilah var der også sammen med hovmesteren og nogle andre tjenestefolk fra slot-tet.

“Åh nej!” Hendes forældre rejste væk nu, og hun ville ikke kunne nå at sige farvel til dem! Hun havde tænkt sig, at hun ville gemme sig, indtil de skulle af sted, så de ville komme til at fortryde det, men lige nu havde hun ikke lyst til noget som helst andet end at omfavne dem begge to. Hun stormede ud af det runde værelse og kiggede desperat ned ad vindeltrappen.

Pludselig følte hun sig meget træt efter alle de

følelsesudsving, hun havde været gennem i løbet af dagen, og hun lænede sig lidt op ad muren. I samme øjeblik gik det op for hende, at det faktisk var en anden dør, hun lænede sig op ad. Havde den altid været der? Døren var smal, og hun åbnede den med en uinteresseret mine, fordi hun var sikker på, at det bare var et kosteskab, og at hun spildte tiden og nu måtte løbe endnu hurtigere for at nå ned til sin mor og far.

Men til sin store glæde så hun, at der bag døren gemte sig en sliske. Det var en stensliske, som bugtede sig nedad og fulgte trappens forløb hele vejen. Celia satte sig ned, trak skørterne tæt ind til knæene og satte af.

Slisken snoede sig i skarpe kurver, og Celia hvinede af fryd, mens hun susede ned gennem slottet og til sidst landede i udkanten af slotspladsen ikke mere end 10 skridt fra, hvor hendes forældre stod.

Celia fik stablet sig på benene og glattede kjolen og håret. Hun vidste ikke, om hendes forældre nu var sure på hende. Hun havde gået rundt i tronsalen og i forældrenes private gemakker hele morgenen og håbet, at hvis hun bare gik i vejen og var irriterende nok, ville de give efter og tage hende med på rejsen. Til sidst havde hendes far råbt til Lilah, at hun måtte "gøre noget og tage sig af sin lillesøster".

"Kom her, skat," sagde dronning Celina og bredte armene ud.

Celia løb hen til sin mor og knugede sig ind til hende. Dronningen lugtede altid af jordbær, og alle

sagde, at hun var lige så smuk nu, hvor hun var 40 år gammel, som hun havde været, da kongen giftede sig med hende i sin tid. Hun var høj og slank, havde langt, mørkt hår, som var sat op med guldspænder, og bar en rejsedragt i en afdæmpet grøn nuance, der fremhævede hendes øjenfarve.

“Jeg kommer til at savne dig,” mumlede Celia ind i sin mors kjole.

“Jeg kommer også til at savne dig,” sagde dronningen. “Jeg kommer til at savne alle mine små øjestene. Men vi kommer snart tilbage. Vi skal bare være med til den store højtidelighed, hvor Balther får overrakt sit eksamensbevis, og så kommer vi hjem igen.”

“Også Balther?”

“Ja, også Balther,” sagde dronning Celina og nikkede. “Når han kommer tilbage, skal han være den nye kongelige overtroldmand.” Hun smilede sørgmodigt. Hendes far, den gamle kongelige overtroldmand, var død to år tidligere.

Så vendte dronningen Celia en halv omgang og skubbede hende blidt hen til kongen. Kong Funkel prøvede at holde en alvorlig mine, men hans hjerte smeltede straks, og han slyngede armene om sin lille pige. “Så kom da her, Celia-delia,” sagde han.

Celia kastede sig i favnen på ham og trykkede sit ansigt ind mod hans hals. Der var en pelskrave på hans rejsekappe, og den kildede i næsen. “Jeg vil alligevel med,” sagde hun.

“Ikke denne gang, skat,” sagde hendes far. “Når du

er blevet lidt ældre, tager vi sammen ind til Slanien By og kigger på alle seværdighederne.”

“Jeg kunne da bare se dem nu,” sagde Celia. “Sammen med dig og mor og Balther.”

“En anden gang,” sagde hendes far. Han satte hende ned på brostenene, tog fat i hendes arme og løsnede det faste greb, hun havde haft om halsen på ham. “Desuden har slottet brug for dig. Vi kan jo ikke have, at det bliver misfornøjet, fordi vi har holdt dig væk fra det for længe.”

“Æj, du driller!” sagde Celia, men hun kunne alligevel ikke undgå at blive lidt smigret. Hun syntes, at det var en rar tanke, at slottet kunne lide hende, og det var også rart, at hendes far havde lagt mærke til det.

“Desuden skal der jo også være nogen til at holde styr på mig,” sagde Rolf henkastet. Han lagde en arm om skuldrene på hende og trak hende ind til sig.

“Bare rolig, mor,” sagde Lilah og kyssede dronningen på kinden. “Jeg skal nok tage mig af dem begge to.”

Celia og Rolf himlede begge med øjnene. De vidste godt, hvad det betød: Lilah ville skiftevis spille dronning og mor og beordre dem til at spise i sommerspisestuen i fuld hofmundering hver aften. Men hun ville også formane dem til at spise deres grøntsager og til at lade være med at slubre, når de spiste suppe. Celia spekulerede på, hvor længe hendes forældre mon ville være om at nå frem til Slanien By, se Balther få sit eksamensbevis og rejse hjem igen. Hun og Rolf ville

blive vanvittige, hvis Lilah skulle spille mor over for dem i mere end to uger.

Men nu sad mor og far i kareten og vinkede, mens de kørte gennem porten ud på vejen mod Slanien By. De blev ved med at vinke, indtil man ikke kunne se den kongelige rejsekaret mere for bagagevognen og rækkerne med soldater til hest.

“Nå, I to,” sagde Lilah i en frisk, men også lidt skarp tone. “Så er det tilbage til slottet. Der er koldt herude i dag, og vi kan ikke have, at I bliver forkølede.”

“Lilah,” sagde Rolf.

“Ja, søde?”

“Taget! Du er den!” Rolf daskede hende på armen og spændede af sted.

Lilah udstødte et hvin, men Celia blev ikke stående længe nok til at se, hvad hun nu gjorde. En vellykket gang ét-tagfat kunne strække sig over flere dage på Funkelborg, og det var almindelig kendt, at Lilah godt kunne finde på at snyde.